

ลิงเจ้าปัญญา

นิทานธรรม ฉบับพิเศษ

จัดพิมพ์โดย ธรรมสภา

ในป่าใหญ่แห่งหนึ่งมีสระน้ำใหญ่อยู่ สระน้ำนี้มีน้ำใสเย็น ชาวให้ผู้พบเห็นลงอาบและดื่มกิน รากษส้านคนหนึ่งได้รับมอบหมายจากท้าวเวสสุวรรณให้ดูแลสระน้ำนี้ และมีสิทธิ์จับผู้ที่ลงไปอาบและดื่มน้ำกินได้ ครั้นนั้น พระพุทธเจ้าของเราเกิดเป็นพญาลิงตัวใหญ่เท่าลูกมะม่วง พระเทวทัตเกิดเป็นรากษส้าน มีท้องเขียว หน้าขาว มือเท้าแดง ดูน่าเกลียดน่ากลัว

พญาลิงมีลิง ๘๐,๐๐๐ เป็นบริวาร ทุกวันจะพาบริวารออกไปหากินในป่า และก่อนออกนั้นพญาลิงจะบอกบริวารเสมอว่า “เจ้าทั้งหลาย ในป่านีมีทั้งต้นไม้ที่เป็นพิษ และมีทั้งสระน้ำที่มนุษย์เฝ้ารักษาหวงแหน หากพวกเจ้าไปพบผลไม้ที่ยังไม่เคยกิน หรือพบน้ำที่ยังไม่เคยดื่มเข้า ก่อนจะดื่มก่อนจะกินขอให้ถามข้าก่อนก็แล้วกันนะ”

แม้พญาลิงจะไม่อธิบายถึงเหตุผล แต่ถึงบริวารก็รู้ว่าพญาลิงผู้นำของพวกเขาที่มีความเป็นห่วง เพราะเคยมีหลายครั้งที่พวกลิงล้มตายไปเนื่องจากไปกินผลไม้ที่เป็นพิษเข้า บางทีก็หายลงไปในสระน้ำไม่กลับขึ้นมาอีก

วันหนึ่ง พญาลิงพาบริวารออกไปหากินไถ่จากที่ที่เคยหากิน พวกลิงบริวารรู้สึกตื่นเต้นที่ได้มาเที่ยวป่าใหม่ซึ่งมีไม้ดอกไม้ผลงามสะพรั่ง พญาลิงปล่อยให้บริวารกระโดดโลดเต้นเก็บผลไม้กินกันอย่างอัมมหิพิมันเกือบตลอดทั้งวัน จนรู้สึกหิวน้ำพวกลิงบริวารจึงพากันเที่ยวหาน้ำกินจนได้มาพบสระน้ำใหญ่สระหนึ่ง น้ำในสระนั้นเย็นชวนให้ลงไปอาบและดื่มกิน พวกลิงบริวารเหล่านั้นต่างดีใจจึงร้องบอกกันและกัน

“พวกเราเว้ย.....พวกเรา.....มาทางนี้ พบสระน้ำแล้ว”

“โอ.....น้ำใสเย็นเสียด้วย ลงไปกินเลยพวกเรา” ลิงกลุ่มหนึ่งชักชวนเพื่อนด้วยความดีใจ

“ซ้าก่อน.....พวกเรา ซ้าก่อน” ลิงตัวหนึ่งขัดขึ้น

“อ้าว.....จำไม่ได้หรือว่าเจ้านายสั่งไว้อย่างไร” ลิงแก้ย้อนถาม

“เออจริง...เจ้านายสั่งว่า หากพบผลไม้หรือน้ำที่ยังไม่เคยกินไม่เคยดื่ม ให้ถามก่อน” ลิงหนุ่มตัวหนึ่งนึกขึ้นได้ “พวกเรารอถามเจ้านายก่อนดีกว่า”

พวกลิงทั้งหมดเห็นด้วยจึงยังไม่มีตัวใดลงดื่มน้ำ ทุกตัวนั่งคอยพญาลิงด้วยความหิวกระหายจนกระทั่งพญาลิงมาถึง

“พวกเจ้าดื่มน้ำกินแล้วหรือ” พญาลิงถาม

“ยังเจ้านาย.....ยัง” พวกลิงร้องบอกเสียงขรม

“ทำไมล่ะ”

“สระน้ำนี้พวกเรายังไม่เคยลงกิน เลยต้องรอไว้ถามท่านก่อน”

“ดีมาก” พญาลิงพูดปนหัวเราะ จากนั้นก็ได้เดินตรวจดูรอยเท้าของคนและสัตว์รอบๆ สระ ก็เห็นแต่เฉพาะรอยเท้าลงไม่เห็นรอยเท้าขึ้น ก็รู้ได้ทันทีว่าสระน้ำนี้มีรากษสนำรักษาอยู่และคอยจับคนและสัตว์ทั้งหมดที่ลงไปกินสระกินเป็นอาหาร ฉะนั้น สัตว์และ

คนที่ลงไปจะไม่มีโอกาสได้กลับขึ้นมาอีกเป็นอันขาด

“ดีแล้วว่าพวกเจ้าไม่ลงไปในสระนี้” พญาลิงร้องบอกบริวาร

“ทำไมหรือเจ้านาย” พวกลิงบริวารร้องถาม

“สระน้ำมีรากษสน้ำรักษาอยู่ ใครที่ลงไปจะถูกมันจับกินหมด”

“เจ้านายรู้ได้อย่างไร”

“ข้าเดินดูรอบสระเมื่อตะกี้นี้ เห็นมีแต่รอยเท้าลง ไม่เห็นรอยเท้าขึ้นเลย แสดงว่าใครก็ตามที่ลงไปแล้วไม่มีโอกาสกลับขึ้นมาเลย เพราะถูกรากษสจับกินหมด พวกเจ้าก็เกือบไปแล้ว”

พวกลิงบริวารได้ฟังดังนั้นแล้วขนลุกเกรียวด้วยความกลัว ต่างมองหน้ากันเล็กน้อย และเริ่มเข้าจับกลุ่มกัน ลิงบางตัวที่จึกกลัวก็ถึงกับเบียดลิงตัวอื่นๆ เสียชีวิต

ฝ่ายรากษสน้ำ ครั้งแรกที่เห็นเหยื่ออันโอชะมากันเป็นฝูงก็ดีใจ จึงคอยดักรออยู่ในสระน้ำ แต่เมื่อไม่เห็นเหยื่อลงไปสักทีจึงโผล่ขึ้นมาจากน้ำ พวกลิงบริวารเห็นแล้วต่างตกใจออกสั่นขวัญหนี เพราะรากษสน้ำมีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว ท้องเขียว หน้าขาว มือเท้าแดง ยิ่งเห็นรากษสน้ำลอยน้ำขึ้นมาหาที่ยิ่งกลัวมากขึ้นถึงขั้นนั่งเบียดกันเป็นกระจุก

“พวกท่านมานั่งกันอยู่ทำไม” รากษสน้ำถามแล้วเชิญชวน

“น้ำในสระใสเย็น เชิญท่านลงไปดื่มกินเถิด”

เสียงรากษสน้ำพูดดังก้อง พวกลิงเล็กๆ หลับตาปีพญาลิงมองดูบริวารแล้วหันมาทางรากษสน้ำ

“ท่านเป็นรากษสน้ำสิงอยู่ที่นี้ใช่ไหม” พญาลิงถาม

“ใช่.....” รากษสน้ำตอบ

“คนที่ลงไปในสระน้ำนี้ ท่านมีสิทธิ์จับกินไข่ไหม”

“ไข่.....เรามีสิทธิ์จับกินได้หมด พวกท่านทั้งหมดที่อยู่นี้หากลงไปสระ เราก็มีสิทธิ์จับกิน”

“ท่านมีสิทธิ์” พญาลิงพยักหน้า “แต่พวกเราจักไม่ยอมให้ท่านจับกินหรอก”

“พวกท่านต้องการคิมน้ำมิใช่หรือ” รากษสถามกลับ

“ไข่.....พวกเราต้องการคิมน้ำ แต่จักคิมนโดยวิธีที่จะไม่ถูกท่านจับกิน” พญาลิงตอบ

รากษสนำรู้สึกลงงในคำพูดของพญาลิง เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาอันยังไม่เคยเห็นใครคิมน้ำในสระโดยไม่ถูกจับตัวกิน

“ท่านจักคิมนโดยวิธีไหน” เขาถาม

“พวกเราจักใช้หลอดดูดคิมน” พญาลิงตอบ

ขณะที่รากษสยังงุนงงอยู่นั้น พญาลิงก็สั่งให้ลิงบริวารทุกตัวนำต้นอ้อมาตัวละต้น ให้เด็ดปลายจนเหลือเป็นลำยาว พญาลิงเองก็ทำเช่นนั้น จากนั้นจึงหยิบลำไม้้อของตัวเองมาตั้งจิตอธิษฐาน “ด้วยอำนาจบุญบารมีที่ข้าพเจ้าสั่งสมอบรมมา ขอให้ข้างในไม้้อลำนี้จะเป็นโพรงตลอดไป”

ครั้นตั้งจิตอธิษฐานแล้ว พญาลิงก็เป่าลงไปในลำไม้้อ ผลปรากฏว่าทันใดนั้นเองลำไม้้อทั้งลำ ก็ทะลุถึงกันหมด สามารถใช้เป็นหลอดดูดน้ำในสระคิมนได้

เมื่อตั้งจิตอธิษฐาน เป่าไม้้อของตนเองทะลุเป็นโพรงถึงกันแล้ว พญาลิงก็ตั้งจิตอธิษฐานเป่าไม้้อของบริวารทั้ง ๘๐,๐๐๐ ตัวให้ทะลุเป็นโพรงพร้อมกัน รวมทั้งต้นอ้อที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้นด้วย จากนั้น พญาลิงก็สั่งให้พวกลิงบริวารกระจายกันล้อมสระแล้วหย่อนลำไม้้อลงไปในสระ พญาลิงดูดน้ำแล้วพวกลิงบริวารก็ดูดตาม ทั้งพญาลิงและ

พวกถึงบรืวารต่างพากันนั่งดูคนน้ำจากสระด้วยล่ำไม้้ออยู่ริมสระจนอิมน้ำ โดยที่รากษส
น้ำไม่สามารถจะจับกินได้ เนื่องจากไม้ได้ลงไปในสระอันเป็นเขตครอบครองของรากษส
น้ำนั้น

นิทานธรรมเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ผู้นำที่ฉลาดล้ำลึก เมื่อมีภัยเกิดขึ้น ย่อมไม่หวาดกลัวหรือ
ตื่นเต้น พยายามใช้ความรอบคอบแก้ปัญหา ส่วนบรืวารที่ดีเคารพในคำสั่งของผู้นำก็จะ
ช่วยให้แก้ปัญหาได้ง่ายและเร็วยิ่งขึ้น เหมือนพญาลิงกับบรืวารฉะนั้น